

sen ikke består nogen tvivl om, at rekviritus har krænkelse rekvirentens rettigheder, vil det formentlig – ligesom ved fogedforbud – blive almindeligt, at rekviritus frafalder forfølgning, bl.a. fordi rekviritus herved i almindelighed kan undgå de omkostninger, som vil være forbundet med en krænkelsessag. Den omstændighed, at rekviritus har frafaldet forfølgning, afskærer imidlertid ikke rekvirenten fra – ubundet af fristen efter § 4 – at anlægge krænkelsessag, hvilket f.eks. kan blive aktuelt, såfremt rekvirenten forlanger erstatning for de foretagne krænkelse, og der ikke kan opnås enighed om erstatningens størrelse. At rekviritus frafalder forfølgning, afskærer heller ikke rekvirenten fra at forlange godtgørelse for udgifter ved undersøgelsen.

Efter 2. pkt. er retsvirkningerne af manglende overholdelse af fristen for sagsanlæg dels, at alt bevismateriale hidrørende fra undersøgelsen af fogedretten og rekvirenten skal tilbageleveres til rekviritus, dels at det under undersøgelsen fremkomne ikke kan anvendes som bevis for krænkelse eller overtrædelser. Under en eventuel senere retssag vedrørende krænkelse eller overtrædelser, som var omfattet af anmodningen om undersøgelse, og som har fundet sted forud for denne, kan rekvirenten således ikke fremlægge en udskrift af fogedprotokollen eller en eventuel redegørelse fra en medvirkende sagkyndig, ligesom hverken fogedretten, en eventuel sagkyndig eller andre kan føres som vidner om, hvad der kom frem under undersøgelsen. Der vil derimod ikke være noget til hinder for, at rekvirenten påberåber sig de almindelige regler om edition i relation til f.eks. rekviriti regnskaber, selv om disse regnskaber var omfattet af undersøgelsen. Der vil heller ikke være noget til hinder for, at f.eks. en leverandør føres som vidne, selv om rekvirentens kendskab til leverandørens identitet stammer fra undersøgelsen. Rekvirenten afskæres således ikke fra at benytte en viden, opnået gennem undersøgelsen, men selve bevisførelsen må ske på normal måde uden brug af det, der fremkom i forbindelse med undersøgelsen.

Hvis en afgørelse om undersøgelse efter genoptagelse eller kære ophæves, efter at undersøgelsen er gennemført, følger det af stk. 2, at § 4, stk. 1, 2. pkt., gælder tilsvarende. Der henvises til bemærkningerne til denne bestemmelse oven for.

Det fremgår af stk. 3, 1. pkt., at hvis det viser sig, at den af rekvirenten påberåbte ret ikke består eller ikke kan gøres gældende af rekvirenten, har rekviritus krav på erstatning for tab og tort. Efter 2. pkt. gælder det samme, hvis det ikke godtgøres, at rekviritus har gjort sig skyldig i krænkelse eller overtrædelser omfattet af anmodningen om undersøgelse. Denne ordning

svarer til, hvad der gælder ved fogedforbud, jf. retsplejelovens § 648, stk. 1, jf. § 639, stk. 1-3, idet rekvirenten af en bevissikringsundersøgelse dog er ansvarlig på objektivt grundlag i alle de nævnte situationer og ikke alene i tilfælde, hvor den påberåbte ret viser sig ikke at bestå. At rekvirenten ikke anlægger retssag inden for den foreskrevne frist på 4 uger, vil ikke i sig selv medføre, at rekvirenten skal betale erstatning til rekviritus, jf. de almindelige bemærkninger pkt. 5.10. Medtagelse af erstatning (godtgørelse) for tort indebærer, at der kan ydes en passende økonomisk kompensation for ulempe mv., selv om rekviritus ikke har lidt tab, hvilket formentlig vil forekomme.

Efter stk. 4 kan krav om erstatning gøres gældende som modkrav under en retssag anlagt af rekvirenten eller under et selvstændigt søgsmål. Hvis rekvirenten ikke anlægger sag, skal rekviritus inden 3 måneder efter, at fristen for rekvirentens søgsmål er udløbet, anlægge et selvstændigt søgsmål om erstatning. Ophæves en afgørelse om undersøgelse efter sagens genoptagelse, jf. § 2, stk. 7, 2. pkt., eller under kære, kan rekviritus tillægges erstatning ved afgørelsen herom. Reglerne svarer til hvad, der gælder i forbudssager, jf. retsplejelovens § 648, stk. 1, jf. § 639, stk. 4 og 6.

Vedrørende godtgørelse af rekviriti eventuelle sagsomkostninger henvises til bemærkningerne til § 2, stk. 8, om anvendelsen af retsplejelovens § 647, stk. 2.

Til § 5

§ 5 indeholder forskellige henvisninger til retsplejeloven, jf. om den generelle baggrund for bestemmelsen de almindelige bemærkninger pkt. 5.11.

Ifølge 1. pkt. finder retsplejelovens første bog, anden bog og tredje bog, første afsnit (§§ 1-336 c), tilsvarende anvendelse i det omfang, andet ikke følger af bevissikringslovens bestemmelser. Retsplejelovens første bog indeholder reglerne om domsmagten mv., anden bog indeholder de fælles bestemmelser for behandlingen af borgerlige sager og straffesager, mens tredje bog, første afsnit, fastsætter de almindelige bestemmelser inden for den borgerlige retspleje. Således finder eksempelvis retsplejelovens regler om retsbøger, forkyndelser mv., vidner, rettergangsfuldmægtige, afhøring af parter og fri proces tilsvarende anvendelse. Som eksempel på, at noget andet følger af bevissikringslovens regler, kan nævnes lovforslagets § 2, stk. 1, der til dels fraviger reglerne om stedlig kompetence i retsplejelovens tredje bog, første afsnit.

Efter 2. pkt. finder retsplejelovens § 344, § 349, § 487, stk. 2-4, § 491, stk. 3, § 492, stk. 1, § 495,